

Határtalanul

2013-2014

Szabadságharc határtalanul

Készítette:

Emődi Nóra 11.A

Varga Bendegúz 12.B

BUDAKESZI

Első nap

Úgy érezzük, színes programot sikerült vendégeinknek összeállítani.

Városunkban, Budakeszin megtekintettük névadónk, Nagy Sándor József honvédtábornok főhadiszállását, ahol jelenleg információs központ működik.

Vendégeink virágokat helyeztek el névadónk emléktáblájánál.

A Nagy Gáspár Könyvtárban Laczkó Soma, iskolánk volt diákja tartott előadást a szabadságharcról, majd a kiegészítéssel és a szabadságharccal kapcsolatos kiadványokat tanulmányoztuk.

Néhányunk nyilatkozott a helyi tévének a program céljairól, tematikájáról.

A parkban megtekintettük Wass Albert és Erkel Ferenc szobrát.

Legnagyobb érdeklődéssel azonban a Himnusz szobor szimbolikáját, formavilágát csodálták vendégeink, nagyon sajnálták, hogy a harangjátékot nem hallhatták.

A forrásmunkák keresése az iskolában folytatódott, ebben nagy segítségünkre volt könyvtárosunk, Lengyel-Szász Izabella tanárnő. Köszönjük a sok jó ötletet!

Második nap

A Budai Várba sétáltunk fel, a domboldalon üldögélve hallgattuk meg Áfra Sándor tanár úr élményszerű beszámolóját a várostromokról, a várak hadászati jelentőségéről, a korabeli haditechnikáról.

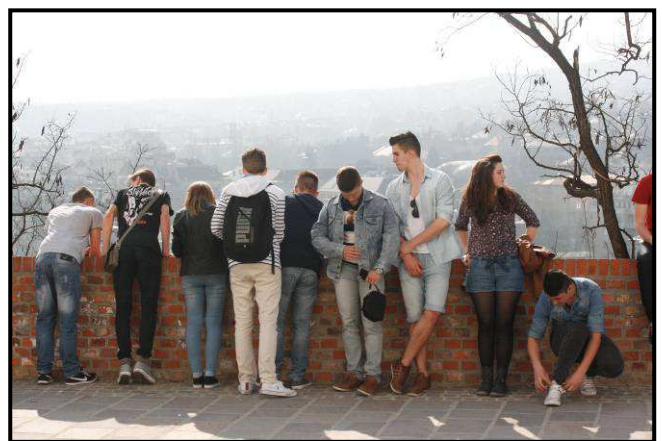
A Hadtörténeti Múzeumban fegyvereket, katonaruhákat, dokumentumokat, maketteket, még ékszereket is láttunk! Ki tudta, hogy volt egy hadigőzös is?

Kár, hogy a makett készítés olyan nagyon időigényes, hogy szóba sem jöhetett, mint a kiállításra készítenő darab.

A lányok hosszan időztek az egyenruhákat tartalmazó tárlók előtt. Szívesen tartottak volna ruhapróbát...

Az esti táncház nagyon sikeresnek bizonyult. Csatakosra-izzadtra táncoltuk magunkat a Herceg táncsoport vezetésével.

A Petőfi Irodalmi Múzeumban alaposan átgondolhattuk, hogyan lett Petrovics Sándorból először Borostyán Sándor vándorszínész, majd Petőfi Sándor, költő és forradalmár.

Harmadik nap

A zászlódszbe öltözött ünnepi Budapest látképét a Citadelláról néztük meg.

A megújult Kossuth téren tanúi voltunk a március 15-i ünnepély megnyitásának, az országzászló felvonásának és a köztársasági elnök beszédének.

A Múzeum kerti ünnepségről kénytelenek voltunk lemondani, mert a pákozdi csata színhelyén kialakított katonai emlékhelyen vezetés várt minket.

A KEMPP szabadtéri bemutatóhelyeinek szélvédett oldalára húzódtunk a feltámadó szél elől, az eső szerencsére később érkezett meg. Így Móga János tábornok szobra előtt hallgattuk meg a csata történetét, ahol először győztek a szabadságharc katonái.

A kiállító teremben térképeket, terepasztalt nézhettünk meg.

A katonai ruhák, rangjelzések, fegyvernemek ismerete külön tudomány, kész csoda, hogy felismerték a csatatéren, ki hova tartozik. A búcsúestünkön még táncoltunk egy kicsit, ezúttal a váradiak rögtönöztek egy kis bemutatót, így másnapra hagytuk a megbeszélést.

Negyedik nap

Zárt Facebook csoport kialakítása, a fényképek fel- le és ide-oda töltése, telefonszám, e-mail cím csere, a feladatok kiosztása történt, egész délelőtt.

A logókat is megtekintettük, kemény bírálatban részesítettük őket, majd Kerek Zsanett tervét fogadtuk el hivatalos verzióként.

Viszontlátásra júniusban!

NAGYVÁRAD

Első nap

Olyan korán indultunk, hogy jóformán csak Berettyóújfaluban ébredtünk fel. Fél órára álltunk meg, mosdó, pénzváltás (megtanultunk gyorsan hetvennel osztani), és indultunk tovább. 11 órára érkeztünk meg. Nagyváradon is gond a parkolás, Fazakas Gábor tanár úr és a nagyvárad diákok kézzel-lábbal integetve igyekeztek segíteni a sofőrünknek.

Ebéd előtt bejártuk az iskolát, a bentlakást, bepakoltunk abba a terembe, amit az estéknenti megbeszélésre kiválasztottunk.

A kiállítást természetesen a díszteremben terveztük berendezni!

Ebéd után indultunk a városba.

35 fok, tűző nap.

Nevettünk Nonón, aki esernyővel vonult. Később irigyeltük.

A vár reneszánsz termeinek, freskóinak egy része már szépen restaurált állapotban van, egy része még romos.

A 48-as szabadságharc idején fegyvergyár működött itt. de Gábor Áron híres ágyúit másutt öntötték.

A méter vastag falak között kellemes hűvösségben hallgattuk a vár történetét.

A Körös parton, nagy fák árnyékában áll Szacsvey László szobra, rajta az írás: Csak egy tollvonás volt a bűne.

Iskolánk képviselőjében Nagy Sándor József szülőházán lévő emléktáblán elhelyeztük koszorúnkat. (megtaláltuk a két évvel ezelőtti koszorúnk szalagját!)

Program szerint már csak a vacsora és a napi megbeszélés volt hátra, de a lelkes lokálpatrióta nagyváradiaiak körülszaladták velünk a várost. (Holdas templom, Fekete Sas ház, Müllerei, Kanonok sor, több fagylaltozó)

Az esti „tanácskozáson” úgy döntöttünk, hogy a kiállítási anyagokat történeti sorrendben

igyekszünk megjeleníteni. Lehet, hogy nem annyira ötletes, de logikus.

A legtöbb idő a frissen készített fényképek nézegetésével telt el. Milyen fura fejeket vágunk! Vacsoránál már szinte belelógott a fejünk a tányérba a fáradtságtól. Nem volt miért színlelnünk a frissességet, a nagyban szerveződő nyári bálon való részvételünket már délben megtiltotta Szilvi néni...

Második nap

Jól aludtunk a kényelmes szállodában, a folyosón üvöltözést is megakadályozták irigy tanáraink!

A napi program Nagyszalonta és Arad megtekintése volt.

Nagyszalontán a helyi gimnázium történelem tanára várt minket, (szégyen, de elfelejtettük a nevét, pedig nagyon kedves volt) néhány mondatos köszöntője után Nagyszalonta híres szülötteinek szobrát néztük meg. (Sinka István, Zilahy Lajos, Kulin György)

A templomkertben a lelkész kedvesen invitált minket a református templom meglátogatására.

A Csonka torony megtekintésére várni kellett egy másik csoport miatt. Addig a szomszédos épületben lévő kézműves szakkör szalmából készített tárgyait csodáltuk meg, néhányat meg is lehetett vásárolni. Sajnos a legcukibbat, egy szalma-macit nem.

A torony szintjein (hajdú őrtorony volt eredetileg) a család nemesi oklevelét, Arany János személyes tárgyait, könyveit, verseinek számos kiadványát, Petőfivel való leveleinek másolatait, Petőfi rajzát a toronyról, valamint a forradalomra utaló néhány tárgyat tekinthettünk meg,

És láttuk Széll Kálmán dagerrotípiáját, aki Vörösmarty Mihály lányának férje volt, pénzügyminiszter, mecénása az Arany kiállításnak, jelenleg egy tér, a 22-es busz budai végállomása! Nahát!

A legtöbb fénykép a két jó barát (Petőfi és Arany) közös szobra mellé állva készült!

Betértünk a templomba is, még a szószékre is felkapaszkodhattunk. Talán a hely szelleme, talán a hőség tette, nehezen hagytuk ott az elcsendesedés szigetét.

Buszra szálltunk, és irány Arad!

Ott Matekovics Mihály tanár úr és ájult hőség várt minket. Rövid séta után a minorita rendház ebédlőjében tálalt ebéd mellett ültünk, kicsit megilletődve. Szerzetessel sajnos nem találkoztunk. (piros pünkösöd napján fél Partium Csíksomlyóra megy)

A Szabadság szobor a város központjától nem messze áll. Az a Zala György tervezte, aki a budapesti Hősök terének szoborkompozícióját is.

Tanár úr elbeszélte a szobor viszontagságos történetét.

A várárokban volt sokáig, földdel fedve, darabokban, és miként közadakozásból került sor eredetileg a felállítására, a rekonstrukció és az újbóli felállítás szintén közadakozásból történt.

Nagyon részlet-gazdagok az alakok, realisztikus részletekkel, még az erek is jól láthatók a haldokló hős lábán...

Nem is gondoltunk eddig arra, hogy milyen belülről egy ilyen alkotás, de erről is tudott mesélni Tanár úr.

A város fagyaltatózóinak felderítésében három helyi fiú segített.

A város szélén, a Maros partjához közel található a vár, (ami nem látogatható, jelenleg is katonaság állomásozik benne) és a vesztőhely sűrű gránit obeliszkje.

Mindnyájan ismertük a történetet, a neveket, az utolsó mondatokat, de itt, a történések helyén mégis más...elszorult a torkunk.

Elhelyeztük a koszorúkat, és csendesen hallgattuk a 150 éves évforduló

ünnepeiről szóló elbeszélést.

Néhány egyenes ági leszármazottat is felkutattak, közülük volt olyan, aki már magyarul se tud, Amerikában él, de azóta többször járt már újra itthon.

Aki Aradon jár, keresse Matekovics Mihály tanáruat, mindenkit ismer, mindent tud!

Az esti megbeszélésre halasztottuk a Budakeszin, Budapesten, Pákozdon készített anyagok feldolgozását, a mai nap krónikájának elkészítésén kívül. A tervezetnek csak egy részével végeztünk, a többivel majd holnap!

Harmadik nap

A terv: Nagykároly és Szatmárnémeti megtekintése.

Már áttértünk a bölcsődés üzemmódra: etetés után alvás. Mire reggel kilenckor felszálltak a váradiak a buszra, már aludtunk, úgy kellett odébb lökdösniük minket, hogy ők is le tudjanak dőlni a vállunkra. Szundi Nagykárolyig!

A kastélypark imponáló fái alatt sétáltunk a főbejáratig. Itt a tárlatvezető rövid ismertetőt tartott a család és az épület történetéről. A könnyebb napszúrás után az átriumból kialakított előcsarnokot kellemesen hűvösnek és gyönyörűnek találtuk. (egy négylovas hintó könnyedén meg tudna fordulni benne) Milyen ideális helyszíne lenne egy szalagavató bálnak! Óriási csillár, faragott tölgyfa korlát, széles, kényelmes lépcső!

Több kiállításnak is helyet ad az épület. Bronzkori edények, kékfestő nyomódúcok, mézeskalácsformák, modern virágfestmények, afrikai trófeák, korabeli bútorok között bóklászhattunk. A strucc lábából készült gyertyatartó volt a legmeglepőbb.

A családi arcképcsarnokban láttuk Károlyi Karolina arcképét, aki korának híres szépsége, ünnepeitársasági hölgy volt.

A buszvezető kötelező állásidejében a parkban üldögéltünk. Remek Wi-Fi kapcsolat volt!

Egyikünk rákeresett Karolinára! Kész tizenkilencedik századi pletykarovatra bukkantunk!

Személyes vonzerejét bevetve testvérével, gróf Batthyány Lajosnéval igyekeztek pénzbeli támogatást szerezni a 48-as forradalomhoz! És ezt nem is tanultuk tőriből!

Következő állomásunk Szatmárnémeti volt.

A Lánchos templom előtt áll Kölcsey Ferenc szobra, aki Szatmár megye al-

majd főjegyzője volt, és a reformkor költőjeként alakította korának szellemiségét.

Varga Bendegúz előadását erről a korról, mint a szabadságharcot előkészítő korszakról, a tűzoltótorony árnyékában hallgattuk végig.

A szabadidőnkben elrohantunk a szatmári békekötés helyszínét megörökítő táblához (töri ötös beígérve) és persze néhány cukrászdába.

Az esti megbeszélés elég kaotikus lett. Az elektronika akadozott, mindenki fényképet akart nézegetni a takarítás, széktologatás, asztal cipelés helyett. Fél tizenegyre úgy éreztük, készen vagyunk.

Másnap derült csak ki, hogy a gombostű, gemkapocs, ragasztószalag beszerzését napokkal ezelőtt kellett volna megszervezni!

Negyedik nap

A kiállítás összes anyaga már a díszterem melletti tanteremben volt felhalmozva. A csoportok (a forradalom előzményével, a történésekkel, és a megtorlással foglalkozók) némileg huzakodtak a forrásokon, mert hova tegyük azt a könyvet, amelyikben az egész szabadságharc története benne van?

Fazakas tanár úr kifosztott minden irodát, ki hinné, mennyi minden kell a poszterek felerősítéséhez, a nemzeti színű szalagokkal való díszítéshez a pusztán lelkesedésen kívül?! Egyedül a színes fénymásolás nem sikerült, itt is szegény az eklézsia.

Délre elkészültünk, egészen büszkék voltunk magunkra. Igazi látogatók is voltak!

Volt tanárok, gyerekeikkel, unokáikkal, a kedves konyhás néni, a portások, a bentlakásba vidékről visszazárlingózók, a váradi vendéglátók barátai, ismerősei.

Vendégkönyv beszerzéséről bizony elfelejtkeztünk!

Majd legközelebb!

Mert lesz legközelebb, ebben biztosak vagyunk.

